

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 572/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 12 sierpnia 2020 roku w sprawie VII K 274/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>- zarzut obrazy prawa procesowego w postaci:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. poprzez ukształtowanie przez organ orzekający w sprawie swojego przekonania w sposób dowolny, bez poszanowania zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

i doświadczenia
życiowego, czego
namacalnym
dowodem jest
uznanie Sądu, iż
oskarżona nie
popełniła
zarzucanego jej
czynu, bo chociaż
bezsprzecznie
posłużyła się
przerobionym
dokumentem, to nie
w celu użycia go
za autentyczny, bez
potrzeby
pogłębienia wiedzy
o okolicznościach
popęnienia
przestępstwa,
poprzez
przesłuchanie
oskarżonej na
okoliczność tego,
jakimi motywami
kierowała się,
przedkładając
przerobione
dokumenty w K. i
Prokuraturze
(abstrahując od
faktu, kto owe
dokumenty
przerobił), a także
zaniechaniu
przesłuchania w
charakterze świadka
jej męża, o którym
dość lakonicznie
oskarżona wyjaśniła
na etapie
postępowania
przygotawczego,
że to właśnie on
mógł dokumenty
przerobić, co
pozwoliłoby w
sposób
jednoznaczny ustalić
wiedzę oskarżonej o

przerobieniu dokumentów (lub taką wiedzę wykluczyć), a także poznać jej pobudki do posłużenia się nim, podczas gdy przy uwzględnieniu wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego należałoby uznać wprost, że lakoniczne wyjaśnienia oskarżonej, że być może to ona zakorektowała dokumenty, ale tego nie pamięta, a poza tym nie wyklucza, że zrobił to jej mąż, w świetle uzyskanej w sprawie wiedzy, doświadczenia życiowego oraz zasad logicznego rozumowania i dowodów ocenionych w sposób swobodny, lecz nie dowolny, nakazywałyby uznać, iż materiał dowodowy sprawy bynajmniej nie wskazuje jeszcze na niewinność oskarżonej, a ewentualność jej niezawinienia może być aktualnie stwierdzona jedynie w oparciu o pogłębienie materiału dowodowego, przesłuchanie świadków, a także dodatkowe pytania

wobec oskarżonej,
kiedy będzie ona
w stanie uczciwie
skonfrontować
swoje twierdzenia z
rzeczywistością.

b) art. 92 i 410
k.p.k. polegający na
zaniechaniu
poczynienia ustaleń
w zakresie wiedzy i
świadomości
oskarżonej o
przerobieniu
dokumentu, a
następnie powodach
posłużenia się nim,
poprzez
dopuszczenie z
urzędu dowodów z
jej uzupełniających
wyjaśnień oraz
zeznań męża
oskarżonej, co stoi
w sprzeczności z
wymogiem
wynikającym z art.
410 k.p.k.
oznaczającym
że „wyroku nie
wolno wydawać na
podstawie części
ujawnionego
materiału
dowodowego, a musi
on być wynikiem
analizy całokształtu
ujawnionych
okoliczności, a więc
i tych, które go
podważają"

- zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
mających wpływ na

	<p>jego treść, który był namacalnym następstwem opisanych powyżej uchybień procesowych, polegający na przyjęciu przez Sąd, iż oskarżonej nie sposób przypisać sprawstwa przestępstwa, gdyż jej wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego de facto wystarczają za podstawę ustaleń faktycznych, podczas gdy prawidłowo i całościowo ustalony stan faktyczny powinien skutkować stwierdzeniem, iż samo nie wykluczenie, że dokonało się przerobienia dokumentów oraz brak ustaleń w zakresie powodów, dla których zostały one przedłożone do państwowych instytucji, nie jest jeszcze równoznaczne z brakiem wyczerpania znamion czynu zabronionego</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

Ponieważ wszystkie podniesione zarzuty przenikają się nawzajem, łącząc w sobie elementy różnych podstaw odwoławczych (za czym przemawia też analiza argumentacji zawartej w uzasadnieniu apelacji), powinny zostać omówione w sposób łączny.

Apelacja okazała się zasadna w takim zakresie, w jakim skarżący zakwestionował ustalenie Sądu meriti, iż oskarżona swoim zachowaniem nie wyczerpała znamion występku z art. 270 § 1 k.k. Sąd odwoławczy zgadza się bowiem z rzecznikiem oskarżenia, iż w niniejszej sprawie doszło do wyczerpania przez oskarżoną znamion wskazanego wyżej przestępstwa.

Przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. może być popełnione w trzech formach (czynnościach sprawczych), tj. w formie podrobienia dokumentu, przerobienia dokumentu albo posłużenia się

dokumentem podrobionym lub przerobionym.

W przedmiotowej sprawie, w zarzucie aktu oskarżenia, mowa jest o dwóch z tych form. Mianowicie, zdaniem prokuratury, oskarżona miała najpierw przerobić dwa wypisy aktów notarialnych, a następnie posłużyć się tak przerobionymi dokumentami w postępowaniu karnym (przygotowawczym).

Jeśli chodzi o zarzut przerobienia dokumentów, Sąd Rejonowy słusznie uznał, że brak jest dostatecznego materiału dowodowego, który ponad wszelką wątpliwość przesądzałby, iż oskarżona dopuściła się tego rodzaju czynu. Przecież z samego faktu, iż oskarżona przedłożyła organom ścigania dwa wyżej wskazane wypisy aktów notarialnych z zakrektorowanymi wyrazami, nie wynika jeszcze, iż to ona, w swojej

własnej osobie, teźże korekty dokonała.

Skarżący, wnosząc w apelacji pretensje pod adresem Sądu Rejonowego, że ten nie postarał się o uzupełnienie materiału dowodowego zapomina, iż to to właśnie rolę oskarżyciela jest przedstawić materiał dowodowy na poparcie tezy aktu oskarżenia.

Wywodzenie dopiero w apelacji, że należałoby w niniejszej sprawie przesłuchać jeszcze męża oskarżonej, jawi się jako zupełnie niezrozumiałe.

Jeżeli jest to – zdaniem skarżącego – tak istotny świadek, to dlaczego w takim razie nie został on przesłuchany w śledztwie. Dalej, dlaczego prokurator nie wnioskował o przesłuchanie tegoż świadka w toku postępowania przed Sądem I instancji. Oskarżyciel zapewne już wówczas zauważył, iż mężowi oskarżonej będzie w niniejszej sprawie przysługiwało prawo do milczenia, i to aż z dwóch podstaw (art. 182 § 1 k.p.k. i art. 183 § 1

k.p.k.), a ponadto przy twierdzeniach oskarżonej zawartych w piśmie procesowym z dnia 13.02.2020 roku (k. 135), iż przedmiotowe wypisy aktów notarialnych były w jej posiadaniu, jeszcze w latach 90 -tych ubiegłego wieku, ustalenie, kto fizycznie zakorektował w nich kwoty zakupu udziałów, jest praktycznie niemożliwe. Z kolei, co do zarzutu zbyt lakonicznego przesłuchania oskarżonej na okoliczność popełnienia zarzucanego jej czynu, to zauważyć należy, że jedyne procesowe wyjaśnienia oskarżona (wówczas jako podejrzana) składała na etapie postępowania przygotowawczego. Natomiast oskarżona nie stawiała się na żaden z terminów rozprawy, tym samym dobrowolnie rezygnując z prawa złożenia wyjaśnień. Skarżący zapewne wie, że oskarżonego nie można zmusić do złożenia wyjaśnień.

Podejmowanie próby pogłębiania materiału dowodowego w kierunku ustalenia autora zakorektorowania fragmentów omawianych dokumentów i daty takowego czynu, było zresztą również i niecelowe, a to z tego powodu, że oskarżonej zarzucono także posłużenie się w 2017 roku tymi przerobionymi dokumentami, w toku postępowania PR 1 Ds. 1823.2017, co było już przecież zupełnie wystarczające, dla zaistnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. (trzecia forma tego występku).

Sąd Rejonowy nie naruszył zatem przepisów postępowania i w pełni prawidłowo oraz w zgodzie z treścią art. 7 k.p.k. uznał, iż nie zostało wykazane, że to oskarżona osobiście dokonała zakorektorowania fragmentu tekstu w wypisach aktu notarialnego. W pełni zasadne jest także ustalenie Sądu meriti, iż oskarżona

w toku postępowania PR 1 Ds. 1823.2017 przedłożyła organom ścigania owe dwa przerobione wypisy aktu notarialnego. Jest to zresztą fakt obiektywny, którego nie sposób kwestionować i oskarżona temu nie przeczyła.

Sąd Rejonowy dokonał natomiast wadliwej interpretacji zachowania oskarżonej, w kontekście treści art. 270 § 1 k.k., dochodząc w efekcie do błędnego wniosku, że nie wyczerpała ona swym zachowaniem znamion powyższego przepisu.

Jak wynika z treści art. 270 § 1 k.k. przestępstwo to w postaci podrabiania lub przerabiania dokumentów popełnić można jedynie umyślnie, z zamiarem bezpośrednim – kierunkowym (dolus coloratus). Wynika to ze wskazanego w tym przepisie znamienia działania „w celu użycia za autentyczny”.

Jednakże w zakresie używania podrobionego lub przerobionego dokumentu, jako autentycznego, przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. (w trzeciej jego formie) może być popełnione umyślnie – z zamiarem bezpośrednim (ale już nie kierunkowym) lub nawet ewentualnym. Na to również wskazuje sama treść przepisu art. 270 § 1 k.k. Zamiar ewentualny, który dla bytu przestępstwa w omawianej tu postaci jest wystraszający, wchodzi w grę, gdy sprawca używa dokumentu jako autentycznego przewidując i godząc się z tym, że jest on podrobiony lub przerobiony. Tymczasem Sąd meriti swoje rozważania sprowadził do wykazywania, iż oskarżona nie działała w celu „użycia dokumentu za autentyczny”. Byłoby to słuszne, gdyby oskarżonej dowodowo wykazano lub

przerobienie dokumentu, a Sąd doszedł do wniosku, że czynności takiej oskarżona dokonała w innym celu, niż użycia dokumentu jako autentycznego. Ale przecież – jak już zaznaczono – dowodowo nie dało się wykazać, aby oskarżona dokonała przerobienia owych wypisów aktów notarialnych. Cały zatem wywód Sądu I instancji, nawiązujący do braku zamiaru kierunkowego oskarżonej, był w istocie bezprzedmiotowy. Natomiast Sądowi meriti jakby umknęło, że oskarżona niewątpliwie posłużyła się przerobionymi dokumentami, a tu dla bytu przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. wystarczający jest „zwykły” zamiar bezpośredni, a nawet zamiar ewentualny. Co najmniej taki właśnie zamiar ewentualny oskarżonej można przypisać. Trudno bowiem zakładać, że oskarżona nie wiedziała, jakimi dokumentami dysponuje i jakie

<p>dokumenty przedkłada w toczącym się postępowaniu, na poparcie swoich racji. Nikt nie może też zasłaniać się nieznajomością prawa karnego. To, że tymi samymi dokumentami oskarżona posługiwała się – jak twierdzi – już we wcześniejszych kontaktach z urzędami i nikt nie zwrócił jej uwagi na ich wadliwość, nie jest okolicznością wyłączającą winę, czy też bezprawność.</p> <p>Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, konstatacja Sądu Rejonowego, iż oskarżona nie wyczerpała ustawowych znamion przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i należy ją w konsekwencji uniewinnić - była błędna.</p>			
Wniosek			
o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny.		
<p>O ile w przedmiotowej sprawie decyzja Sądu Rejonowego o uniewinnieniu oskarżonej była błędna i tym samym zaistniały podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku, to jednak nie zostały spełnione warunki wskazane w art. 437 § 2 k.p.k., zezwalające na uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p> <p>Zebrany w sprawie materiał dowodowy był bowiem wystarczający do merytorycznego orzeczenia już przez Sąd II instancji, a mianowicie do umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonej (co nie stanowi jednocześnie naruszenia reguły ne peius – art. 454 § 1 k.p.k.)</p> <p>Zgodnie z art. 1 § 2 k.k. nie stanowi przestępstwa czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma. O ile</p>		

oskarżona wyczerpała swym zachowaniem ustawowe znamiona zarzucanego jej przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., to jednak – zdaniem Sądu Okręgowego – biorąc pod uwagę całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności, należało dojść do wniosku, iż stopień społecznej szkodliwości tego czynu był znikomy.

Trzeba bowiem zwrócić uwagę na okoliczności zaistniałego czynu.

Oskarżona zainicjowała postępowanie karne, będąc subiektywnie przekonana, iż jest osobą pokrzywdzoną.

Przestępstwo popełnione na jej szkodę – jak wywodziła – miało swoją genezę w nierespektowaniu jej prawa własności do ułamkowej części nieruchomości kamienicy, w której zamieszkuje. Na dowód tego, że jest ona właścicielką części udziałów, przedstawiła owe dwa wypisy aktów notarialnych, z których wynikało, że M. M. i W. M.

odkupili od W. K. i M. J. część udziału po zmarłym J. K.. Pomijając słuszność roszczeń oskarżonej, a także jej twierdzeń, iż doszło do nieprawidłowości w sądowym postępowaniu cywilnym, to przecież nikt nie zakwestionował prawdziwości przedłożonych wypisów aktów notarialnych, czy też faktu dojścia do transakcji zakupu owych udziałów. Kwestia kwoty, za jaką M. M. i W. M. odkupili udziały, nie miała natomiast żadnego znaczenia dla zeznań oskarżonej składanych w sprawie PR 1 Ds. 1823.2017, ani dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Oskarżona nie miała zatem żadnego interesu w tym, aby dla potrzeb postępowania karnego zakorektorowywać cenę nabycia udziałów. Złożyła ona po prostu takie wypisy aktów notarialnych, jakimi dysponowała, w sposób nieuprawniony natomiast zakładając, że tym samym nie popełnia żadnego czynu

zabronionego. O tym zresztą mówi się też szeroko w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przy czym okoliczności te, mające wpływ na stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd I instancji błędnie poczytał jako przemawiające za uniewinnieniem oskarżonej.

Tak więc zespół zaistniałych okoliczności sprawy, motywacja oskarżonej, brak jakiegokolwiek negatywnego skutku, wynikłego z popełnionego czynu, uzasadnia przyjęcie tezy, iż stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonej mieścił się w granicach znikomości, w rozumieniu art. 1 § 2 k.k., a tym samym nie stanowił przestępstwa. Wobec uznania, iż zarzucany oskarżonej czyn charakteryzował się stopniem społecznej szkodliwości w stopniu jedynie znikomym, postępowanie karne podlegało – zgodnie z treścią art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw.

<p>z art. 1 § 2 k.k. – umorzeniu.</p> <p>Dlatego też Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia			
<p>Jak wskazano już wyżej, nie było podstaw do uniewinnienia oskarżonej, z tego powodu, że swoim zachowaniem nie wyczerpała ustawowych znamion przestępstwa. Jednocześnie zaistniały podstawy do umorzenia postępowania wobec oskarżonej z powodu znikomości stopnia społecznej szkodliwości czynu, co już wcześniej szczegółowo omówiono.</p>			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>			
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	<p>Wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej w postępowaniu odwoławczym, Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o treść § 4 ust.1 i § 17 ust. 2 pkt rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. Dz.U. z 2019 roku poz. 18).</p>	
3	<p>Wobec umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonej – zgodnie z art. 634 k.p.k. w związku z art. 632 pkt 2 k.p.k. – kosztami sądowymi poniesionymi w niniejszej sprawie,</p>	

	należało obciążyć Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uniewinnienie oskarżonej		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------